

[Finansministeren.]

skrivningerne i virkeligheden skulle ud af billedet hurtigst muligt — har givet den indrømmelse, at afviklingen af den særlige lagernedskrivningsadgang på 30 pct. skal stoppe ved 10 pct., skal det udelukkende ses som en imødekommenhed fra regeringens side over for de erhvervsdrivende. Der er i og for sig ingen begrundelse for at stoppe ved de 10 pct.; det er en imødekommelse af erhvervslivets synspunkter, det er en imødekommelse af det synspunkt, at der måske nok kan være behov for en lille smule mulighed for udjævning af indtægten i visse tilfælde. Der bevares altså for lagrenes vedkommende en vis mulighed.

Denne mulighed har vi ikke ønsket at bibeholde også for såkaldte køb på bindende kontrakt, hvor vi ønsker den særlige nedskrivningsordning afviklet hurtigst muligt, bl. a. fordi denne ordning — det vil jeg gerne understrege — i særlig grad benyttes til den rene skattetænkning, altså til skattemæssige formål. Fornuften i at opretholde en sådan forskudsafskrivning på varelagre, som disse nedskrivninger på bindende kontrakt jo i virkeligheden er, er meget svær at få øje på. Det er i hvert fald ikke lykkedes for mig at finde en fornuftig begrundelse. Det bør være den enkelte virksomheds egen sag, om den i sit regnskab vil indrette sig på en sådan måde, at der er taget højde for den risiko, der findes inden for den pågældende virksomhed på det område. Det kan man jo gøre, og det bør en fornuftig forretningsdrivende altid gøre i sin regnskabsførelse. Det kan ikke være skattevæsenets sag.

Jeg vil gerne her have lov til at sondre imellem det driftsøkonomiske og regnskabsmæssige og det skattemæssige. Det må være rigtigt og naturligt at indrette sit regnskab på en sådan måde, at man ved henlæggelser, reserver osv., modvirker svingninger. Men det er ikke det samme, som at det skattemæssigt er rigtigt, fordi det betyder, at andre skatteborgere så skal give tilskud til disse ting. Sådan skal det ikke være. Jeg mener, det er på høje tid, at vi får begyndt på den fuldstændige afvikling af den særlige skattebegunstigelsesordning for nedskrivning af køb på bindende kontrakt. Også på dette område vil der jo, når varerne er overtaget på en sådan måde, at de kan siges at indgå

i den pågældende virksomheds lager — det betyder nemlig ikke nødvendigvis, at varerne konkret skal ligge på lageret, men jeg skal ikke fordybe mig i disse ting — være adgang til efter de almindelige regler at gøre lageret op på den måde, som jeg har sagt, enten til indkøbs- eller til dagspris, og ved opgivelse til dagspris kan man altså tage fuldt hensyn til nedgangen i værdierne.

Så er der det forhold, som også har været nævnt, og med en vis ret, at en afvikling af adgangen til disse nedskrivninger på varelagre, og for så vidt også på bindende kontrakt, kan føre til en vis svækkelse af virksomhedernes likviditet i det omfang, virksomhederne har udnyttet de særlige nedskrivningsregler. Det er jeg helt enig i. Det er umiddelbart indlysende, at hvis virksomhederne har udnyttet reglen om 30 pct.s nedskrivning, så kan denne regel være rigtig eller gal, men hvis de har gjort det og har indrettet deres tilværelse, om jeg så må sige, på dette grundlag, vil en ophævelse af en sådan regel som logisk følge have, at man i løbet af den årrække vil inddrage til indkomstbeskatning den skattereserve, som ligger i det afskrevne eller nedskrevne beløb.

Det kan naturligvis til en vis grad ramme likviditeten, men det er jo også grunden til, at jeg, efter at statsministeren og jeg havde haft en forhandling med hovederhvervsorganisationernes formænd, og efter at man i udvalget også havde været inde på disse tanker, erkendte, at en 5 pct.s afvikling om året for lagernedskrivningerne var en, skal vi sige for stærk medicin. Det kunne være, medicinen slog patienten ihjel, og det var vi jo ikke interesseret i.

Vi vil gerne have en afvikling, men vi vil ikke genere erhvervslivet. Vi ønsker ikke at genere beskæftigelsen. Jeg forstår, at en finansminister ikke må erkende, at der kan være noget rigtigt i det, oppositionen siger, eller i det, som erhvervslivet siger — her var det altså erhvervslivet og ikke i første række oppositionen. Men det vil jeg altså tillade mig fortsat at gøre, hvis jeg synes, at noget, jeg har lavet, ikke er rigtigt, men trænger til at rettes. Jeg mener, at det ændringsforslag, jeg fremsatte om en nedsættelse af afskrivningsprocenten fra 5 til 2, var en meget stor imødekommelse af erhvervslivet.

Jeg minder om, at professor Thøger Nielsen skrev en kronik i Berlingske Tiden-